

Gilbert Achcar: ”Staten Palestina”: Mellan att lägga ner saken och fortsätta kampen

[Ur [Links International Journal of Critical Socialism](#), 11 april 2024. Först publicerad på [Gilbert Achcars blogg](#). Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Tillståndet för palestinierna har blivit sämre än någonsin under de mer än 75 åren av lidande och förtryck, ända sedan den sionistiska rörelsen tog över större delen av landet Palestina mellan floden och havet, och mindre än 20 år senare fullbordade sin ockupation av det som återstod. Inför den nuvarande katastrofen, som överträffar 1948 års Nakba i gräslighet, grymhet, dödlighet, ödeläggelse och tvångsflyttningar, har ”Palestinska myndigheten” (PA) i Ramallah fört på tal ett initiativ som de anser kan uppväga det lidande som det palestinska folket utstår, nämligen en förnyad ansökan till FN:s säkerhetsråd om att erkänna PA i Ramallah som en medlemsstat i den internationella organisationen på samma grundvalar som andra medlemsstater.

Ta er i kragen, Palestinas folk! Era enorma svårigheter har inte varit förgäves. Istället håller de på att skapa ett stort steg på vägen till en ”lösning” av er sak, samma ”lösning” (här i betydelsen avveckling) som Joe Biden – den sionistiska regeringens kollega i det folkmordskrig som för närvarande förs mot landet Palestina – talade om redan från första dagen av det vanvettiga fälttåg som inleddes för mer än 6 månader sedan. Han hävdade att denna ”lösning” hade blivit brådskande nödvändig för att släcka den palestinska vulkanen, som oundvikligen och återkommande har fortsatt att ha utbrott, och under senare år allt tätare. Sanningen är att Biden när han återkom som president till Vita huset i första hand sökte efter en enkel politisk ”bedrift” i Mellanöstern, genom att försöka få med det saudiska kungadömet på en ”normalisering med Israel”, något som hans företrädare Donald Trump påbörjade med Abraham-avtalen som kom till stånd med hjälp från Förenade Arabemiraten.

Biden insåg, att om han försökte föra fram den s k ”tvåstatslösningen” så skulle han hamna i konflikt med sin ”käre vän” Benjamin Netanyahu. Han valde att undvika det, av opportunistiska skäl och av sin kärlek till sionismen, som han en gång öppet förklarade sig personligen hängiven. Hans administrations ansträngningar riktade således in sig på ”normaliseringsspåret”, fram tills vulkanen exploderade igen med den operation som Hamas inledde och Israels efterföljande utrotningskrig, ett krig som saknar motsvarighet i galenskap och intensitet under åtminstone det senaste halvseklet, inte bara i Mellanöstern utan i hela världen. ”Lösningen” (avvecklingen) kom alltså tillbaka på bordet, och USA:s president krävde att PA i Ramallah skulle ”återupplivas”. Den sistnämnda höll snart med, och tolkar kravet som det passar dem, inte som att deras ledare, som saknar all legitimitet, ska ersättas genom demokratiska val, utan som att deras premiärminister ska ersättas med en annan med mindre politiska ambitioner, på ett sätt som inte lurar någon.

Således uppmuntrades PA att officiellt kräva att få en plats som ordinarie medlem i FN, istället för att kräva det enda beslut som kunde ha gottgjort den inför historien, nämligen att kungöra sin ”myndighets” civila olydnad mot Israel. Denna ”myndighet” saknar all makt förutom att tjäna ockupationens mål och den tittar maktlöst på, inte bara när Gaza tillintetgörs, utan också när Västbanken själv bevittnar ett krypande folkmord. Om den inte kan kapa sina band till den sionis-

tiska staten, så vore det bättre för den att tillkännage att de upplöser sin "myndighet" istället för att fortsätta att delta i likvideringen av sitt folks sak. Ty om den nu är närmare än någonsin att få den efterlängtrade platsen i FN, så är det inte på grund av sin diplomatiska skicklighet, utan bara för att fullt medlemskap i FN för "staten Palestina" har blivit det billigaste sättet för västregeringarna att på något sätt låtsas kompensera sitt ovillkorliga stöd till det pågående folkmordskriget, som har hållit på alltför länge och blivit alltmer förskräckligt, fram till det nuvarande svältkriget.

Via sin utrikesminister och tidigare premiärminister tillkännagav Storbritannien att de kunde tänka sig att erkänna PA:s "stat", medan andra europeiska länder, inklusive Spanien, följt av Frankrike, har börjat förbereda sig för ett liknande erkännande. Det är värt att notera att samma brittiska regering som uttrycker sin öppenhet inför ett sådant erkännande avvisar kravet från officiella och inofficiella brittiska juridiska experter att sluta leverera vapen till staten Israel, eftersom det utgör ett brott mot internationell lagstiftning genom att dela ansvaret för ett krig som bryter mot de mest grundläggande stadgarna i dessa lagar avseende krigföring. Det har därmed blivit klart att försöken att bevilja PA en ordinarie plats i FN inte kommer att stoppas av ett franskt eller brittiskt veto. Så den enda olösta frågan är vad den amerikanska regeringen kommer att göra. Den var först med att uppmana till upprättandet av en "palestinsk stat", men vill inte helt och fullt avbryta sina relationer till Netanyahu, eller för den delen till det sionistiska etablissemangen, som är mot en sådan åtgärd. Den fruktar också att dess ståndpunkt kan förbättra Netanyahus ställning genom att han framstår som en envis försvarare av sionistiska intressen mot alla påtryckningar, inklusive från sin storebror och medbrottsling. Följaktligen kanske Biden-administrationen ännu en gång med någon förevändning tar till den ytterst fega åtgärden att lägga ner sin röst.

Vad gäller resultatet, så kommer det troligen att bli som berget som födde en mus. Att ge "Palestina" (dvs. cirka 10% av sitt historiska territorium) en ordinarie plats i FN är egentligen bara en mus jämfört med det enorma berg av svåra prövningar som Palestinas folk har uthärdat och fortfarande uthärdar. Vad är det för vits med en liten stat baserad på uppsplittrade territorier som helt kontrolleras av den sionistiska staten, så att dess påstådda suveränitet skulle vara av en sort som skulle göra den avundsjuk på de bantustaner som apartheidregimen i Sydafrika en gång skapade?

De enda framsteg som ett internationellt erkännande av staten Palestina kan ge är om denna stats första uttalande efter erkännandet innehåller ett envist krav på att den pågående aggressionen omedelbart upphör, att den sionistiska staten åläggs krigsskadestånd för de brott den har begått, att alla palestinska fångar ska frigges och att alla sionistiska väpnade styrkor och bosättare ska dra sig tillbaka från de territorier som ockuperades 1967, inklusive det arabiska Jerusalem. Det borde kombineras med en uppmaning till det internationella samfundet att göra det möjligt för alla palestinska flyktingar som vill återvända att få det, och att de inkvarteras i bosättningsarna efter att de sionistiska bosättarna har evakuerats, precis på samma sätt som de sionistiska pionjärerna slog sig ner i palestinska städer och byar som de erövrade efter Nakba 1948 och tömde på deras ursprungliga invånare. Bara en sådan ståndpunkt skulle kunna göra ett erkännande av staten Israel till en milstolpe under den långvariga kampen mot sionismen, istället för bara ett steg mot att lägga ner palestiniernas sak.